

[Lizzie Lichtenberg]

og sin omsorgsfulde pleje af patienter med rette har vundet megen anerkendelse.

Må jeg slutte med at sige, at bedre rammer for et geriatrisk center, både fagligt og menneskeligt, næppe kan findes, og er det ikke smukt i overensstemmelse med Diakonissestiftelsens ånd at yde en indsats for Københavns ældre? Udviklingen har vist, at vi ikke kan stemme for SFs beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Der er åbenbart ingen grænser for det hykleri, man skal opleve her i folketings salen. Fru Lizzie Lichtenberg siger, at dette beslutningsforslag ikke længere er relevant, og det er meget muligt, men fru Lizzie Lichtenberg glemmer, at vi fremsatte beslutningsforslaget allerede 3-4 dage efter, at indenrigsministerens afgørelse var bekendtgjort. På grund af det sene tidspunkt på folketingsåret kunne det ikke nå at komme på dagsordenen. Vi forsøgte så at samle 72 underskrifter for at få det sat på dagsordenen på folketingets ekstraordinære møde i juni. Da savnede vi fru Lizzie Lichtenbergs underskrift.

Må jeg endvidere citere, hvad det konservative folkepartis ordfører, hr. Hagen Hagensen, bl.a. sagde den 2. juni 1981 - det står sp. 12549 i folketingets forhandlinger 1980-81:

»Hvad der skal ske i sagen, er op til ministeren, men folketingets beslutning skal følges, og den går ud på, at man skal sikre, at de to stiftelser kan fortsætte som funktionsdygtige almene sygehuse. Det er det, der skal ske. Hvordan ministeren vil sørge for dette, er op til ham, men det er tinget, der træffer den beslutning, og så skal den følges op af ministeren.«

Hvad er det, der gør, at når man kommer til regeringsmagten, glemmer man sine udtalelser og de beslutninger, man tidligere har været med til at træffe?

Svend Heiselberg (V):

Må jeg først beklage, at debatten ikke kunne finde sted i tirsdags som planlagt. Det har bl.a. medført, at venstres ordfører ikke kan være til stede under denne førstebehandling. Jeg kan imidlertid på venstres vegne sige følgende:

Da vi sidst her i tinget drøftede Diakonissestiftelsen, havde vi den tro og det håb, at

der ville være mulighed for, at vi med vores beslutningsforslag kunne bidrage til at bevare Diakonissestiftelsen med dens nuværende struktur. Vi må konstatere, at sygehuskommunerne ikke i deres planlægning har ønsket at tage hensyn til den beslutning, som der var stort flertal for her i tinget.

Når det er sagt, vil jeg benytte lejligheden til at takke indenrigsministeren for den store indsats, hun har gjort for at bevare Diakonissestiftelsen med de uændrede funktioner.

Så sent som i 1983 iværksatte ministeren sammen med Diakonissestiftelsen en række undersøgelser af mulighederne for en fremtidig belægning af Diakonissestiftelsen. Dernæst blev der foranlediget en aftale med sygehuskommunerne, først og fremmest Københavns og Frederiksberg kommuner, om nedsættelse af et udvalg, der skulle have til opgave at undersøge mulighederne for en fremtidig belægning af Diakonissestiftelsen, netop fordi ministeren forudså en risiko for Diakonissestiftelsens fremtid. Men vi ved jo, at indenrigsministeren ikke er udstyret med beføjelser til at gennemtvinge benyttelse af Diakonissestiftelsen, og det har vist sig, at sygehuskommunerne ej heller ønsker at bevare Diakonissestiftelsen med den struktur, som hospitalet har i dag.

Jeg tror, vi alle er kede af denne udvikling, men da administrationen af vort sygehuvæsen ligger hos de kommunale myndigheder - hvad venstre er tilfreds med - kan vi ikke støtte dette beslutningsforslag.

Men nu må vi heller ikke overse, at Diakonissestiftelsen fortsætter som behandlingsinstitution eller ældrecenter, og at regeringen har stillet sig imødekomende med en forsøgsordning med 250 døgnpladser og 25 dagpladser, hvor staten refunderer ca. 50 pct., altså 50 mill. kr., en forsøgsordning, som er prisværdig, fordi den bl.a. går ud på en genoptræning af de ældre, således at de måske kan komme tilbage til deres eget hjem, hvor der så vil blive mulighed for støtteforanstaltninger, et initiativ, som jeg gerne vil takke regeringen for.

Netop det at kunne hjælpe de ældre og give dem en chance for at vende tilbage til deres hjem anser venstre som meget værdifuldt og også som en meget fornem opgave, som vi i venstre sætter meget højt.

Men hele diskussionen om Diakonissestiftelsen viser, at de højtflyvende planer om